

ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΤΟ ΑΕΡΑΚΙ ΚΑΙ Η ΚΑΜΙΝΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΑΠΟΛΛΟΝΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗ

Η Ευρυδίκη Αμανατίδου ζει στην Αθήνα, αμόνι και όταν βρίσκεται στον κόσμο της μαζί με τον άλλο της εαυτό, την Ερίλια. Παρά το ότι σπούδασε νομικά, της αρέσει να παίξει με τις λέξεις, τα χαρτιά και τα μοτάκια. Για του λόγου το αληθές, μέχρι σήμερα έχουν ευδοθεί τέσσερα μυθιστορήματά της και το παιδικό θεατρικό έργο «Ένα ματέλο για τον μαθητή» που βραβεύτηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού.

Κείμενά της θα βρείτε στο www.deity.gr, www.mesogios.gr, www.vivleiodiktis.blogspot.gr, www.onestory.gr, www.antiepilou.gr, www.fresh-magazine.net

Θα χαρεί να σας συναντήσει στα ημετερονικά της επίτια <http://evriamblogspot.gr> και <http://politeiatiserilias.blogspot.gr> ή στο www.facebook.com/evridiki.amanatidou

ΕΥΡΥΔΙΚΗ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΤΟ ΑΕΡΑΚΙ ΚΑΙ Η ΚΑΜΙΝΑΔΑ

Ελευνογράφηση
ΑΠΟΜΟΝΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗ

Ευρυδίου Αμανατίδου, Το αεράκι και η υαμινάδα
ISBN: 978-618-80220-7-2
Νοέμβριος 2012

Σχεδιασμός εξωκάλυψης: Απολλωνία Παραμυθιώτη
apolloniaart@yahoo.com
Επιμέλεια-Διορθώσεις: Ηρακλής Λαμπαδαρίου
iraklislampadariou@gmail.com
Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνα Χατζαβάμη
k.charlavani@gmail.com

Ευδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διόλου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματσοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid
(www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική
χρήση
Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε ανακνήσει ή αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια CC, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

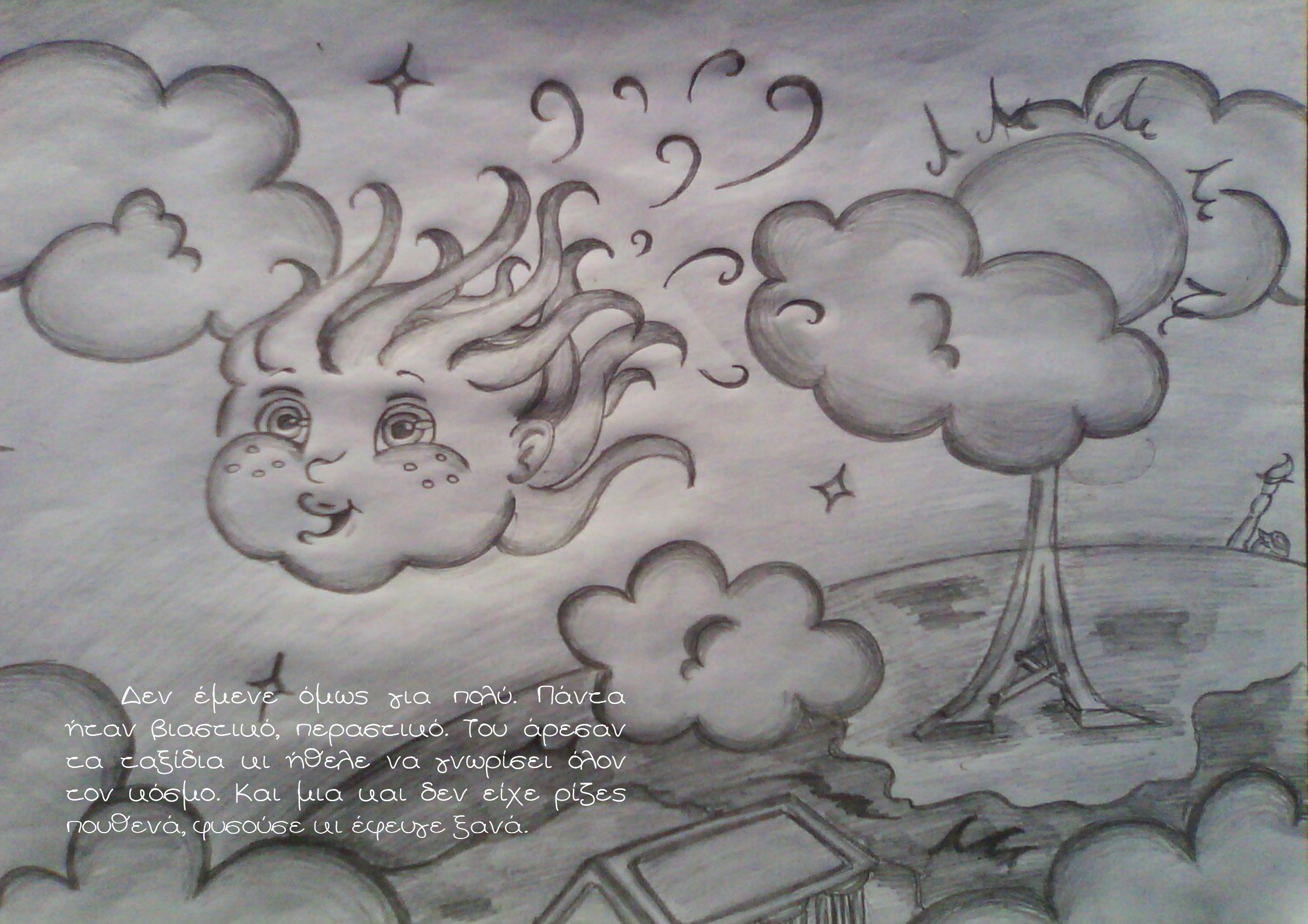
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Ήταν κάποτε ένα αεράκι
δροσερό που από όπου κι αν περνούσε,
το καλοδεχόντουσαν. Τα δέντρα
κουνούσαν χαρούμενα τα κλαδιά
τους. Τα μπουμπούκια αναστέναζαν
ερυπερά κι άνοιξαν τα πέταλά τους.
Τα φύλλα θρόιζαν ευχαριστημένα.

Οι άνθρωποι υοιτούσαν τον ουρανό υει από το χρώμα του υατολάβαιναν πως το αεράυι όπου να 'ναι θα ερχόταν. Και το περίμεναν υαρτεριυά να τους δροσίσει υαι να διώξει με την ηνοιή του τη ζέση υαι την υούραση, να πάρει μαυριά τις έχνοιες υαι τα βάσανά τους. Το αγαπούσαν πολύ υει αυτό έπαιζε μαζί τους. Ανέμιζε τα μαυριά μοθλιά υαι τα φορέματα των υοριτσιών, τα υοντά παντελόνια των αγοριών που έπαιζαν στους δρόμους, χάιδευε απαλά τα ανθρώπινα σώματα.

Δεν έμενε όμως για πολύ. Πάντα ήταν βιαστικό, περαστικό. Του άρεσαν τα ταξίδια και ήθελε να γνωρίσει όλο τον κόσμο. Και μια και δεν είχε ρίζες πουθενά, φυσούσε και έφευγε ξανά.

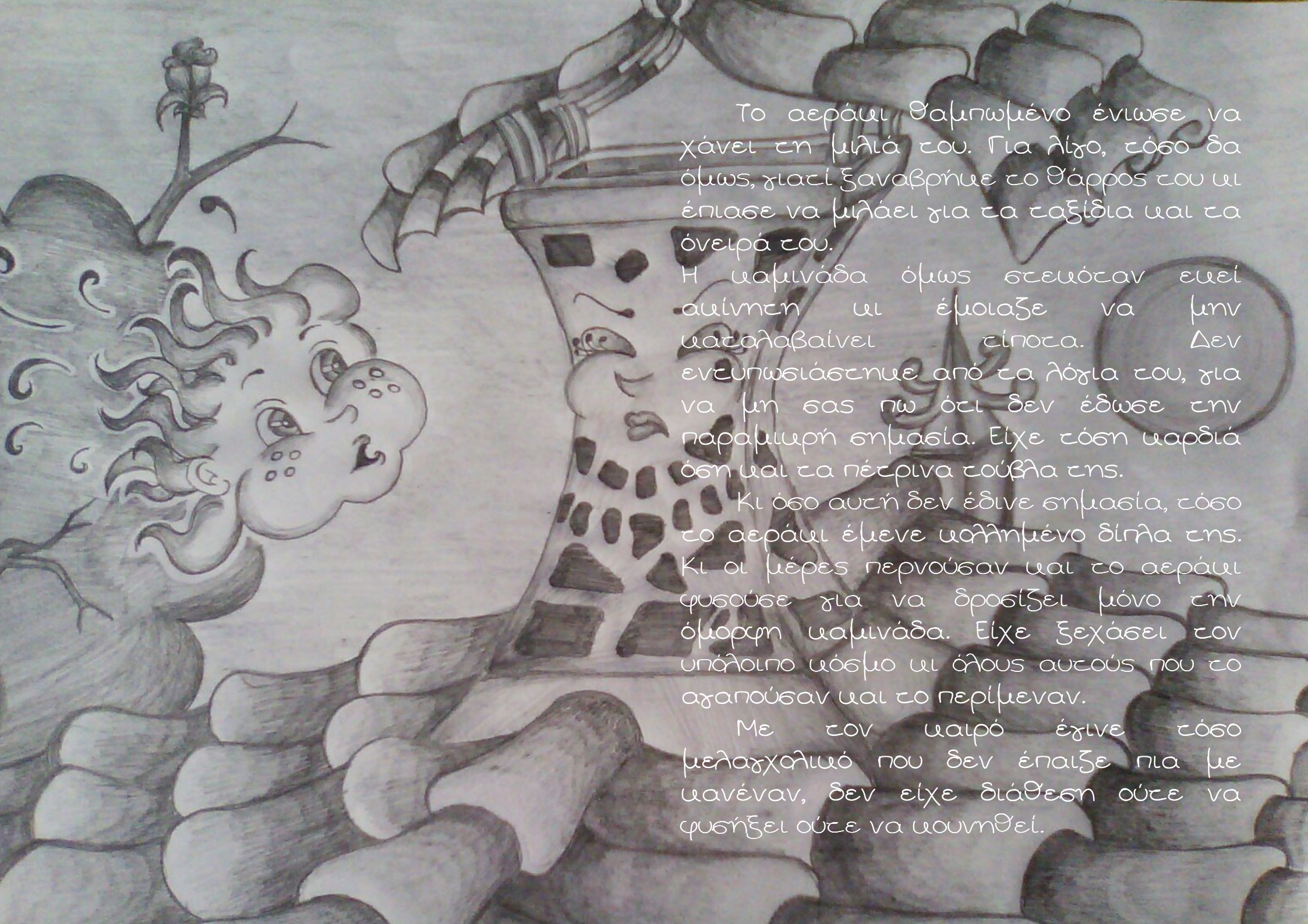

Όπου...

Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα και το αεράκι έτρεχε στην εξοχή γιάθοντας όνειρα. Σκεφτόταν μέρη μαυρινά και το επόμενο ταξίδι που θα έκανε ίσως στην Αφρική, ίσως στην Αυστραλία. Κι εκεί που πήγαινε λοιπόν, πέφτει με όλη του τη φόρα πάνω σε μια καμινάδα.

Ζαλίστενε υι έυανε ώρα να συνέλθει. Κι όταν ήλθε στα καλά του πόλι, αντίκρισε την πιο όμορφη καμινάδα που είχε συναντήσει ποτέ του. Ήταν αλουόυεινη, φτιαχμένη από τούβλα που έυαναν περίεργα σχήματα. Και στην κορυφή της είχε ένα ωραίο τρίγωνο από μαύρα κεραμίδια που χυάλιζαν λες και τα είχες περάσει λούστρο. Την μέρα λαμπουπούσε υι άστραφτε αλούαηρη στον ήλιο υι όταν ερχόταν το βράδυ υι έβγαίνε το φεγγάρι, λουζόταν απαλά στο φως του υι έμοιαζε παραμυθένια.

Το αεράκι θαμπωμένο ένωσε να χάνει τη μιλιά του. Για λίγο, τόσο θα όμως, γιατί ξαναβρήκε το θάρρος του και έπιασε να μιλάει για τα ταξίδια και τα όνειρά του.

Η καμινάδα όμως στενόταν ευθεί αινιτική και έμοιαζε να μην καταλαβαίνει τίποτα. Δεν εντυπωσιάστηκε από τα λόγια του, για να μην σας πω ότι δεν έδωσε την παραμικρή σημασία. Είχε τόσο καρδιά όσο και τα πέτρινα τούβλα της.

Κι όσο αυτή δεν έδινε σημασία, τόσο το αεράκι έμενε κολλημένο δίπλα της. Κι οι μέρες περνούσαν και το αεράκι φυσούσε για να δροσίξει μόνο την όμορφη καμινάδα. Είχε ξεχάσει τον υπόλοιπο κόσμο και όλους αυτούς που το αγαπούσαν και το περίμεναν.

Με τον καιρό έγινε τόσο μελαγχολικό που δεν έπαιζε για με κανέναν, δεν είχε διάθεση ούτε να φυσήξει ούτε να κουνηθεί.

Στο μεταξύ ήταν
κατακαλόκαιρο και η ζέση
ανυπόφορη. Τα δέντρα και τα
λουλούδια είχαν χείρει τα
σκονισμένα κλαδιά τους στη γη.
Τα νερά των πηγών δεν κελάρυζαν
πια παρά έβαναν μόνο έναν πνιχτό
θόρυβο καθώς κελούσαν
τεμπέλιμα. Τα παιδιά δεν έπαιζαν
στους δρόμους και τις αυλές. Όλοι
ένιωθαν κουρασμένοι, κουνούσαν
το κεφάλι και έλεχαν πως το
αεράκι τους είχε ξεχάσει. Όλοι
πνιχόνταν και δεν είχαν στόλα
δροσιά.

Κι η καμινάδα; Μα υι αυτή ζεσταινόταν! Ειχε χάσει τη λάμψη της, ειχε γεμίσει σμόνη υι από τη ζέστη έβγαζε αχνούς. Τώρα πια δεν ήταν όμορφη, κανείς δεν την κοιτούσε.

Και τότε, αυτή που έλεγε πως δεν ειχε ανάγκη κανέναν, άρχισε να νιώθει μόνη υι άσχημη. Κανένας δεν την πρόσεχε πια, κανέννας δεν ενδιαφερόταν για αυτήν!

Για πρώτη φορά στη ζωή της, αναγκάστηκε να δει τον εαυτό της μέσα από τα μάτια των άλλων. Και από την ψηλή της θέση, παρατήρησε πόση σμόνη και κούραση ειχε μαζευτεί δευόδες μέτρα πιο κάτω, στη γη.

«Εχω είμαι η αιτία για όλη αυτή τη δυστυχία;» αναρωτήθηκε με τρόμο. «Και το αεράκι, πού να βρίσμεται τώρα;» πρόσθεσε μελαγχολώντας περισσότερο.

Πετάρισε τις βουνοβιμένες της
βλεφαρίδες και τότε το είδε να
υάθεται ευθεί δίπλα της, χωρίς να
σαλεύει. Αναθάρρησε και του μίλησε
στην αρχή διστακτικά, μετά δυνάμωσε
τη φωνή της. Κι όσο μιλούσε, τόσο
αισθανόταν πως γινόταν πιο ελαφριά,
σαν να ομόρφαινε ξανά.

Το αεράκι νόμιζε πως παράκουσε,
παύ χρήστορα όμως ξέχασε ότι του τη
μελαγχολία και άρχισε και αυτό να
φλυαρεί χοροπηδώντας χαρούμενο και
παίζοντας κρυφό γύρω από την
καμινάδα. Μετά φύσηξε δυνατά και
έδωξε ότι τη βουνοβιμένη που είχε υαθίσει
πάνω της.

Κι ύστερα έτρεξε να φουθήξει
για τους παλιούς του φίλους κι
έχιναν όλα όπως πρώτα ή μάλλον
καλύτερα από πριν.

Μπορεί να την έχετε ακούσει
κι εσείς αυτή την ιστορία. Ίσως
κάτι κρύες νύχτες του χειμώνα που
ο αέρας βουίζει με δύναμη μέσα
από τις καμινάδες... Ή πάλι κάτι
βράδια ζεστά που οι φίλοι
μαζεύονται γύρω από ένα τζάκι...

Έκτακτη ανακοίνωση

Πάλι εγώ η Ερίλια είμαι. Πέρα από παραμυθού, είμαι και λίγο μετεωρολόγος. Και μια και η ιστορία μας έχει να κάνει με ένα αεράκι, τι θα λέγατε αν σας ζητούσα να φτιάξετε το δικό σας μετεωρολογικό δελητίο;

Το αεράκι της ιστορίας μας πώς το φαντάζεστε εσείς; Έχω στην άκρη βαμβάκι, χαρτοπετσέτες, παλιά κουμπιά (αυτά λέω να τα χρησιμοποιήσω για την καμινάδα!). Με τι άλλα υλικά λέτε να μπορούσαμε να το φτιάξουμε;

Στη δική μας ιστορία το αεράκι είναι τρυφερό και θέλει να πιάσει φιλίες με όλο τον κόσμο, ενώ η καμινάδα είναι μια μεγάλη εγωίστρια. Αν όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά; Αν η καμινάδα ήταν η καλή της ιστορίας και το αεράκι δεν της έδινε σημασία; Θέλετε να γράψετε το δικό σας παραμύθι;

Αν σας έλεγε κάποιος ότι θέλει να φτιάξει ένα χορευτικό για τη μικρή μας ιστορία, πώς θα γράφατε τα τραγούδια της; Εδώ που τα λέμε, δε θα ήταν άσχημη ιδέα να δω το αεράκι και την καμινάδα σε μουσικοχορευτική παράσταση!

Το αεράκι είναι παιχνιδιάρικο. Για φανταστείτε τώρα να φυσούσε κανένας δυνατός αέρας. Σίγουρα η ιστορία θα ήταν και πάλι διαφορετική. Το αεράκι έχει μεγάλο σόι. Αν του έδινα όνομα ανέμου θα λεγόταν ζέφυρος που είναι γλυκός και δροσιστικός. Υπάρχουν όμως πολλοί ακόμη όπως η τραμουντάνα, η όστρια, ο λεβάντες, ανάλογα με την προέλευση και κατεύθυνσή τους και τα χαρακτηριστικά τους. Και ανάλογα, η ιστορία μας μπορεί να αλλάξει και να γίνει όσο μεγάλη και περιπετειώδης θέλετε.

Σας αφήνω τώρα, πάω να ακούσω τι καιρό θα κάνει αύριο...

Ερίλια...

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

www.saitapublications.gr

Η ιδέα για τις Ευδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την ευμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Ευδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Ευδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καθιερώνοντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αέρακι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο χραλκος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Ευδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν
ελεύθερα!

Η Απολλώνια Παραμυθιώτη γεννήθηκε το 1994 και ασχολείται από την Κέρκυρα. Από μικρή είχε πάθος με τη ζωγραφική καθώς από τεσσάρων ετών έδειξε ότι έχει κλίση σ' αυτήν. Είναι αυτοδίδακτη ζωγράφος, έχει κερδίσει σε Πανερωπαϊκούς Διαγωνισμούς, όπως το 2009 με θέμα «Έρευνα και Καινοτομία» και σκοπός της είναι να γίνει η καλύτερη ζωγράφος. Μόλις τελείωσε το σχολείο, το 2012, και θα ήθελε να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών. Όνειρό της επίσης είναι να διδάσκει από κάποιον μεγάλο ζωγράφο.

Όλοι το περιμένουν αυτό το χαρούμενο, δροσιστικό αεράκι. Να ζρέζει, να πετάζει, να φυσήξει. Κι αυτό βιάζεται πολύ. Τα όνειρα και τα ταξίδια το καλούν. Ώσπου...

Εκείνη έχει φορεσιά κόκκινη με περίεργα σχέδια και ένα μαύρο τριγωνικό καπέλο. Μια καμινάδα ξεχωριστή. Όμορφη αλλά φαντασμένη.

Συναντιούνται ή καλύφερα το αεράκι πέφτει επάνω της. Και τότε, όλα αλλάζουν.

Μια ζευγαυική ιστορία για τη φίλια, την προσφορά, τον σεβασμό και την αγάπη. Αλλά και μια αλληγορία για το διαφορετικό και πόσο εύκολο είναι μία λέξη ή μία κίνηση να φέρει ένα χαμόγελο ή ένα δάκρυ...